

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

De Conso||lacione Ivsto-|||rvm

Hillesheim, Ludwig

Coloniae, 1572

VD16 H 3678

Ad ægritudinum perturbationes auertendas remedia ac consolationem hominum generi diuinitùs relictum, sed eam totam ad iustos pertinere, exclusis improbis, deque horum causis. Capvt III.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-60369](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-60369)

Ad ægritudinum perturbatio-
nes auertendas, remedia, conso-
lationemque hominum generi
diuinitus relictam. Sed eam to-
tam ad iustos pertinere, exclu-
sis improbis. deq; horū causis.

CAPVT III.

1. Corin. 15.

Luc. 7.

Nihilné ergò opis aut consilij, quo se
animus consoletur aut sustentet
relictum ei erit? Erit certè. Sed
quicquid eius est, totum hoc ad iustos et
religione præcellentes homines pertinet.
At, qui, vt Apostolus ait, Deum ignorant,
eiusq; consilium, quantum in se est rescin-
dunt, homines improbi & scelere polluti,
horum luctuosa, longeq; à vera salute dis-
iuncta res sunt, nulla est consolatio, que
eos iuuare possit. Cùm enim in hoc morta-
lis vita decursu, ea qua commoda & in-
commoda existimantur & esse apparent,
bonis ac malis plerunque communia sint,
hi, cùm cœlestia decreta capere & adsequi
non possint, ea iniquo iudicio damnant,
B coque

edque demētia progrediuntur, ut vim omnem diuinam tollant, nec vllam Dei curā rebus humanis interuenire existiment.

Ad hunc scopulum impietatis, qui multorum interitu est infamis, furor eos accitas animi, quam vltro sibi accersunt, impellit, ut in eum impingat, salutis suae naufragio facto. Itaque secundis rebus, suis nefarijs feruntur cupiditatibus, omnia in scelere & superbia ponunt, quod possunt vident, aduersis verò, deum non inuocāt, nec ab eo praesidiū postulant. Posteaquam ergo vitæ suae spes, non in Deo, sed in rebus incertis ac vanis constituerunt, iam vitij agitati & conturbati suis, consolationem omnem sibi adimunt. Quod enim solatiū, quod leuamentum vnquam habituri sunt calamitatis suae, qui superna diuinaque facta impiè damnant? ac quantum in ipsis est, Deo omnem honorem eripiūt? quum omnem salutarem doctrinam, leges sacras, religionem, innocentiam, virtutesque omnes in quibus firmamenta caeli

citatis.

citatis, nec vlla alia vitæ præsidia sunt, si-
mal tollere non vereantur. Quid autem
tam remotum ab fiducia ac spe, quàm hac
præclara, & admiranda opera, aut fortui-
to concursu ferri, aut frustra constituta
esse existimare? quod si fieret, omnia le-
ges, ordinemque suum desererent, nulla
ratione, nulla veritate niterentur: horrēt
hæc insanda factu atque dictu boni, mali
summo opinionis scelere sequuntur, eoque
in desperationem suæ salutis ad extremū
horrendè labuntur. Ad horum maleficā
insipientiam, qua vna scelera omnia com-
plexa esse videntur, damnandam, nulla
satis oratio est, ad expiādam, nulla in ter-
ris digna supplicia sunt, perpetua ei poenæ
debentur, quas Domino dabunt, eiusque
gloriosa potentia, cū venerit, vt in illa ^{2. Theß. 1.}
die in sanctis suis illustretur, inque cunctis
fidentibus admirandus esse videatur. Nul-
la igitur malis opes, nulla ad consolandiū
præsidia sunt, si qua enim firmamenta su-
per sunt, ea labefactat impietas, conuel-
lit.

B 2 assidu-

assiduitas scelerum, & ex ijs serie sempiterna profluentes poena, acerbata cum memoria euertunt. Quae ergo improbis desciscendi à deo, ac se consolatione omni exuendi causa est, ea bonis ad rerum omnium prepotentem DEVM ac sanctissimū eius numen obseruandum via est, vnde vitatio omnium malorum, & perpetua ad eos consolationis fructus redit. Lux enim a. n. na quam sequuntur, animis eorum praeuocet, ne in hac misera vita relinquunt iter rectum, neque ambulent per vias tenebras, & ad montes noxiarum rerum impingant. Itaque ductorem DEVM, per aspera atque plana, alta ac deuexa sequuntur, ac cum inter confragosa harent, auxiliū eius ac fidem implorant. Huc illi vota sua ac desideria intendunt, spemque illam fouent, post exatlatas arūnas, quae salutare ipsi sint, fructus à Deo letitiae & beatitudinis perpetuae prouenturos esse. Interea autem documenta patientiae à Deo petunt, caelestemque consolationē ad se confirmandum

Prover. 11.

Jerem. 13.

dum conferunt, ne in nefariam impatien-
tiam cadant, sed vt eruditi diuinitus, ere-
di atque celsi remanere possint, expectan-
tes beatā spē prouidentia aeterni Dei, cuius
gloria plenus est vniuersus orbis terrarū.

Ducente Dei spiritu aditum
ad consolationem fieri, & vn-
de illa sumatur.

CAPVT IIII.

MAnent igitur in patientia iusti
homines, quanquam sepè acri
accedente dolore, quo adorti, ad
necessaria de salute sua consilia confugi-
unt. Etsi enim verè ipsorum saluti nihil
desit, fit tamen sepè numero, vt in graui
perturbatione versentur, forma enim oc-
currunt ea, quæ mentes perterrefaciant,
eas confirmatiores assiduitas efficit, vt ad
similitudinē veri accedant, & agrè ani-
mis eximi & auferri queāt. In hac quasi
tēpestate mētis, magnis praesidijs est opus,
ac quoniam ab animis metu exagitatis
difficiliter admittuntur, perquirenda om-